

תה"ג 45170/12/21 - מדינת ישראל נגד טימור בן איגור רוחלין, טל בן אמנון אהרון

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 45170-12-21 מדינת ישראל נ' רוחלין(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת שירלי רנר
עותרת	מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד ג'ני קרמניב מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה
נגד	
משיבים	1. טימור בן איגור רוחלין באמצעות ב"כ עוה"ד עמית חדד, אלי פרי ונועה מילשטיין 2. טל בן אמנון אהרון באמצעות ב"כ עו"ד שגיב רוטנברג

החלטה

1. בקשה לעיון בחומרי חקירה לפי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), תשל"א-1970 (להלן - "תקנה 8").

כנגד המבקשים הוגשה עתירה להכריז עליהם כבני הסגרה לגרמניה.

על פי העתירה בין השנים 2018-2020 פעלו המבקשים במסגרת ארגון שהונה שורה ארוכה של משקיעים גרמניים. הארגון הפעיל מערך של אתרי אינטרנט שנחזו להיות כפלטפורמות מסחר להשקעות מסוגים שונים. לשם עידוד ההשקעות בפלטפורמות אלו, הפעיל הארגון מוקדים טלפוניים שפעלו בעיקר מהערים סופיה בבולגריה ובלגרד בסרביה, שם יצרו נציגי הארגון קשר עם משקיעים פוטנציאליים תוך שימוש בשמות בדויים ושכנעו אותם להשקיע עוד ועוד כספים תוך הבטחה לתשואה גבוהה. בפועל לא התקיים כל מסחר באתרים ולא צמח כל רווח לקורבנות שכן הכספים הועברו לכיסם של חברי הארגון ולא הושקעו כלל. סך כל ההונאה המוערכת נגד קורבנות גרמניים מזהים הוא כ-8,249,489.74 אירו.

2. על פי העתירה המבקש 1 עמד בראש הארגון ואילו המבקש 2 עבד כמנהל מחלקת קשרי לקוחות במערך שימור הלקוחות בסופיה, בולגריה.

העבירות בגין מתבקשת הסגרתם של המבקשים הן מרמה בחבורה ויצירת ארגון פשיעה.

3. **המבקש 1** עותר לקבל לידי ארבע עדויות של מעורבים עליהן בעיקר מסתמכת בקשת ההסגרה, בשלמותן. לטענתו

לעתירה צורפו קטעים חלקיים מאוד מתוך עדויות אלו - הכוללות קטעים מושחרים, תשובות ללא שאלות ותשובות נטולות הקשר כך שכלל לא ברור האם מדובר בציטוט מדויק או פרפרזה.

ב"כ המבקש היפנה לפרוטוקול הדיון מיום 14.3.22 בהליך המתנהל בבית המשפט העליון בעה"ס 7463/21 **תאופיק נאסרה נ. מדינת ישראל** שם המליץ בית המשפט העליון למשיבה לפנות למדינה המבקשת לצורך בירור מדוע חוות דעת שהועברו, הועברו באופן חלקי, כאשר בעקבות זאת פנתה המשיבה למדינה המבקשת לצורך קבלת החלקים החסרים בחוות הדעת (ר' ס' 4 להודעת המשיבה באותו הליך מיום 20.1.22, שהוגשה בתיק זה ביום 14.7.22).

נטען כי המשיבה אינה יכולה לנהוג איפה ואיפה בתיקים וכי הראיות שהוגשו מנוגדות לכלל השלמות, ואין קבילות. עוד נטען כי יש להקפיד ביתר שאת על דיני הראיות בהליכי הסגרה מקום שהרף הראייתי הוא נמוך וכאשר המשיבה היא המבקשת להסתמך על ראיות אלו.

4. בנוסף, התבקש להורות למשיבה להעביר כל חומר שיש בו כדי להוכיח כי בעניינו של המבקש וביחסים שבין מדינת ישראל וגרמניה עומדת המשיבה בתנאי ההדדיות הקבוע בסעיף 2א(ב) לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954, כגון החלטה על הסגרת אזרחים מגרמניה לישראל, העמדת אזרחים לדין בגרמניה וכיו"ב.

נטען כי תנאי ההדדיות אינו מתקיים ביחסי ישראל וגרמניה וכי מהחומר שכבר קיים בידי המבקש עולה כי גרמניה מעולם לא העמידה לדין אזרחים גרמניים לבקשת מדינת ישראל. לפיכך, קיימת חשיבות בחשיפת מלוא החומר.

5. **המבקש 2** אף הוא טוען כי העדויות שנמסרו הינן חצויות וחלקיות ומתבקשת העברתן במלואן. בנוסף עותר מבקש זה להעברת מלוא חומר הראיות הנוגע למבקש, כולל החומר הנמצא בגרמניה, שכן לטענתו אין בחומר שצורף לעתירה כדי לתמוך באמור בה בכל הנוגע למבקש 2. לטענתו יש פער עצום בין הראיות שהועברו לבין הנטען בעתירה ביחס למבקש זה.

בדיון הוסף כי יש מקום לבטל את הליך ההסגרה בשל הגנה מן הצדק וזאת בשים לב לחלקו המינורי של המבקש 2, ולכך שהיה מקום קודם למעצרו ולהליך ההסגרה לעשות שימוש בחוק העזרה המשפטית ולזמן את המבקש לחקירה בארץ.

6. **המשיבה** מתנגדת לבקשה שלטענתה מנוגדת להוראות הדין והפסיקה.

לטענתה תקנה 8 לתקנות ההסגרה מאפשרת למבקשים לעיין בכל חומר ראיות המצוי בידי המשיבה, בשליטתה הפיסית, ועם הגשת העתירה הועברו למבקשים כל הנספחים אשר צורפו לבקשת ההסגרה על ידי רשויות גרמניה ואין בידה חומר ראיות נוסף. משהועברו לידי המבקשים מלוא החומרים שהתקבלו מממשלת גרמניה ובכללם תצהיר התובע המפרט את הראיות שבתיק, הודאות של שותפים לעבירות, מספר תלונות של נפגעי העבירות ובידי המשיבה אין חומרים נוספים, אין מקום להיעתר לבקשה.

נטען כי בהליכי הסגרה אין מקום לשקול פנייה למדינה המבקשת על מנת שתצרף ראיות נוספות לבקשת ההסגרה. הוסף כי הטענות בנוגע לאיכות וקבילות הראיות שנמסרו על ידי המשיבה, דינן להתברר בהליך הפלילי העיקרי בגרמניה.

לעניין הראיות הקטועות נטען כי מדובר בחקירות ארוכות, ריבוי נאשמים ועדויות המתייחסות לנאשמים ואנשים אחרים והתובע הגרמני התבקש להעביר רק את הקטעים המתייחסים לנאשמים הספציפיים ולא לאנשים אחרים.

7. אשר לחומרים המבוקשים בכל הנוגע לעקרון ההדדיות נטען כי אין מחלוקת כי גרמניה אינה מסגירה את אזרחיה אך אין בכך כדי להשליך על עקרון ההדדיות. מכל מקום החומר המבוקש אינו בגדר חומר חקירה אלא מעין בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 לצורך העלאת טענה של הגנה מן הצדק אך לא הונחה כל תשתית ראיתית לגוף הטענה בדבר היעדר הדדיות ומדובר במסע דיג.

הוסף כי עוד ביום 10.4.22 הועבר למבקש 1 מענה הממונה על העמדת המידע לצבור במשרד המשפטים בכל הנוגע למבוקשים שהוסגרו בפועל מגרמניה לישראל ואילו בכל הנוגע לבקשות ההסגרה שהוגשו לרשויות גרמניה ופעולות האכיפה שנעשו בהקשר זה על מנת להעמיד מבוקשים לדין בישראל, מדובר בפעולות חשאיות מטיבן שחשיפתן עלולה להביא לסיכולן.

לגבי הטענה של הגנה מן הצדק נטען כי דינה להתברר בדיון לגוף העתירה ולא בשלב זה וההליך לו טען ב"כ המבקש 2 אינו תחליף לבקשת הסגרה, אלא נפרד ולא קשור.

דיון והכרעה

8. תקנה 8 קובעת כי **"הוגשה עתירה - רשאי המבוקש או סגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר ולקבל את שמות העדים שבדעת העותר להשמיע בעת הדיון בעתירה ונושא עדותם"**.

הוראה זו קובעת שני תנאים לקבלת חומרי חקירה. האחד, כי החומר המבוקש הוא חומר ראיות שבכתב "הנוגע לעתירה". השני, כי מדובר בחומר ראיות ה"מצוי בידי העותר". בכל הנוגע לתנאי השני נקבע כי תנאי הכרחי לכך הוא כי מדובר בחומר המצוי פיסית בידי העותרת (ר' בש"פ 5723/17 **עמר נ. מדינת ישראל**, פסקאות 18-19; בש"פ 4885/20 **לייפר נ. היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 11; בש"פ 1996/15 **פלוני נ. היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 5) וכי אין חובה על העותרת לפנות למדינה המבקשת כדי לקבל חומר נוסף על זה שהועבר אליה מלכתחילה (ר' בש"פ 1996/15, לעיל, פסקה 7; בש"פ 7745/11 **חוסאם אמארה נ. מדינת ישראל**, פסקה 7; ע"פ 6717/09 **אוזיפה נ. היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 10).

9. השאלה האם יש מקום להחריג מגדר כלל זה ראיות שהועברו, אך לא בשלמותן. בעניין זה היפנה ב"כ המשיב 1 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.22 שהתקיים בערעור על פסק דין בעתירת הסגרה (עה"ס 7463/21 תאופיק נאסרה נ. מדינת ישראל). לטענתו עולה ממנו כי עמדת בית המשפט העליון אינה נוחה מהמצאת ראיות חלקיות, אף בהליכי הסגרה. באותו מקרה - חוות דעת שצורפו באופן חלקי.

עיון באותו פרוטוקול מעלה כי העמדה הלא נוחה הובעה בעיקר כלפי אי ברור הטעם לכך שהועברו חוות דעת באופן חלקי בלבד. בענייננו הוברר בדיון כי העדויות הועברו באופן חלקי כך שישקפו רק את החלקים הנוגעים למבקשים על פי בקשת המשיבה עצמה וזאת לאור ריבוי החומר וריבוי המעורבים. לכך יש להוסיף כי לבקשה צורף תצהיר התובע הגרמני בו פורטו העדויות הללו ככל שמתייחסות למבקשים. לפיכך ענייננו שונה מאותו הליך, והטענות בכל הנוגע לקבילות ולמשקל שיש לייחס לראיות כפי שהוגשו, דינן להתברר במסגרת העתירה לגופה ולא בשלב זה.

10. אשר לחומר שהתבקש בכל הנוגע לתנאי ההדדיות.

גם אם אין המדובר בחומר חקירה כטענת המשיבה, וגם אם המושג "חומר ראיות הנוגע לעתירה" פורש בצורה מצומצמת יותר ממקבילו בחוק סדר הדין הפלילי (ר' בש"פ 4264/10 **היועץ המשפטי לממשלה נ. נובק**, פסקה 12), סבורה אני כי במישור העקרוני אין למנוע אפשרות לקבלתו במסגרת תקנה 8. לעניין תקנה 8 נקבע כי חומר הראיות עשוי להיות רחב יותר מהחומר עליו התבססה המדינה המבקשת בבקשתה וכי **"חומר הראיות הרלוונטי הוא כל חומר שעשוי לשמש מבוקש להתגונן מפני מעשה ההסגרה"**. (ר' בש"פ 501/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ. גיא מאיו**, פסקה 9).

מאחר וטענה בדבר היעדר ההדדיות עשויה לסייע למבוקש להתגונן מפני טענת הסגרה (ר' ס' 2א(ב) לחוק ההסגרה), אין לשלול העברת החומר הנוגע לכך במסגרת תקנה 8.

11. לתגובת המשיבה צורפה תגובה מיום 10.4.22 של הממונה על העמדת מידע לצבור במשרד המשפטים אשר על פי האמור בה הועברה למבקש 1 באותו מועד. פורט בה כי נכון למועד כתיבת התגובה לא הועמדו לדין בגרמניה אזרחים גרמנים לבקשת מדינת ישראל וכי הוסגרו מגרמניה שלושה אזרחים שפרטיהם, המיוחס להם ומועד הסגרתם פורט בתגובה.

בתגובה צוין כי **"מספר בקשות ההסגרה ובקשות להעמדה לדין שנשלחו לגרמניה לא תימסר לפי סעיפים 9(א)(1), 9(ב)(1) ו-9(ב)(8)(ב) לחוק חופש המידע, שכן מדובר במידע שיש בגילוי חשש לפגיעה בביטחון הצבור, בטחונו או שלומו של אדם, בטחון המדינה או יחסי החוץ שלה; גלוי עלול לשבש את תפקוד הרשות התקין או יכולתה לבצע את תפקידיה ויש בו לחשוף שיטות עבודה ונהלים של רשות ציבורית העוסקת באכיפת החוק, כאשר עלולה להיגרם פגיעה בפעולות אלו"**. הוסף כי פעולות המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה בקשר לשיתוף פעולה בין מדינות באכיפת הדין הפלילי ובפרט לצורך בהעמדה לדין הן מטיבן חשאיות וחשיפתן עלולה להביא לסיכולן.

12. הגם שעשויה להתעורר שאלה האם המסלול הנכון לקבלת החומר במקרה זה בו נעשתה פנייה לממונה על העמדת המידע לצבור במשרד המשפטים וניתנה תשובתו הוא במסגרת תקנה 8 ולא במסגרת עתירה מנהלית כנגד החלטת הממונה (ר' ע"מ 1786/12 **ג'ולאני נ. מדינת ישראל**), משלא הועלתה כל טענה בעניין זה, לא אדרש לכך.

כאמור המשיבה לא חלקה בתגובתה על כך כי גרמניה אינה מסגירה את אזרחיה. במסגרת התשובה ניתנה גם תשובה מלאה בכל הנוגע להעמדה לדין בגרמניה של אזרחים גרמנים לבקשת ישראל וכן לגבי בקשות הסגרה שהוגשו על ידי מדינת ישראל ושהתקבלו.

מדובר בחומר שכונה על ידי המשיבה **"החומר הגלוי"**. למעשה ניתן מענה שלם לדוגמאות שפורטו בבקשה - החלטה על הסגרת אזרחים, העמדת אזרחים לדין בגרמניה. **"הפער"** שנותר עניינו בבקשות שהוגשו וטרם התגבשו לכלל העמדה לדין

או עתירות הסגרה, ובפרט בקשות שסורבו.

מקובלת עלי עמדת המשיבה ולפיה פירוט או חשיפת הנימוקים לבקשות שהוגשו וטרם התגבשו, או הוגשו וסורבו, עלולה לפגוע בפעולות אכיפה ובבטחון הצבור. גם לא שוכנעתי כי האינטרס של המבקש בקבלתם של אלו גובר על האינטרסים האמורים, מה גם שעומדת לרשויות האכיפה חזקת התקינות המנהלית (ר' בהקשר זה ע"פ 2542/19 טוויל נ. היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 11).

13. אשר לטענת המבקש 2 כי בשים לב לחלקו בפרשה, יש מקום לבטל את הליך ההסגרה בשל טענת הגנה מן הצדק, דינה של טענה זו להתברר במסגרת הדיון בעתירה גופה.

התוצאה היא שהבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, בהעדר הצדדים.